

ת"פ 41881/03/20 - מדינת ישראל נגד אברהם טויטו

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 41881-03-20 מדינת ישראל נ' אברהם טויטו

13.1.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אברהם טויטו

באת-כוח המאשימה: עו"ד גל נשרים

בא-כוח הנאשם: עו"ד דותן דניאלי

גזר דין

בהתאם להכרעת הדין מיום 7.10.2021, הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות **בעבירת הצתה**, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) וכן **בעבירת שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 בחוק.

הטיעונים לעונש נשמעו ביום 14.12.2021 (בתחילה נקבע, במעמד הצדדים, כי ישמעו ביום 31.10.2021, אך כפי שעוד יפורט בהמשך הדברים, הדין נדחה פעמיים לבקשת ההגנה).

א. עובדות כתב האישום שלפיהן הורשע הנאשם

2. על-פי הכרעת הדין, עובדות כתב האישום המתוקן (מיום 30.6.2020) הוכחו במלואן. העבירות שבהן הורשע הנאשם נעברו ביום 9.3.2020, שחל ב'תענית אסתר' (יומיים קודם לפורים בירושלים), על רקע סכסוך בין הנאשם או מי מבני משפחתו לבין משפחת ק', שכנים הגרים בבניין ברחוב הרב דרוק בשכונת רמת שלמה בירושלים (להלן גם - **השכנים, הבניין**), בדירה מול דירת הוריו של הנאשם. הרקע לסכוך היה טענות השכנים בעניין רעש והטרדה מצד הנאשם.

במועד האמור, סמוך לשעה 10:30, עת היו השכנים בביתם, הצטייד הנאשם בחבילת נפצים, הלך אל מקום הסמוך למדרגות הכניסה לבניין, הדליק את הנפצים או חומר לקיח (העשוי להתלקח) אחר שטיבו אינו ידוע, והשליכם אל עבר חצר ביתם של השכנים. כתוצאה מכך אחזה אש במצללה, במזרונים ובציוד נוסף שהיה באותה חצר והאש התפשטה במהרה אל תוך דירת השכנים.

הנאשם אשר הבחין בשריפה ביקש מעובר אורח להתקשר לכיבוי אש. לאותו עובר אורח לא היה טלפון, אך למרות זאת הנאשם נמנע מלהתקשר אל כוחות הכיבוי. חלף זאת, הוא נכנס לביתו והתריע בפני אמו על האש שפרצה וביקש ממנה, "אל תדברי יותר מדי, הרי זה לא אנחנו".

כתוצאה ממעשי הנאשם הנתענים, נגרמו נזקים כבדים מאד לדירת השכנים ולתכולתה. בכלל זה, המצללה בחצר נשרפה כליל וקרסה, חדר הבנות בבית נשרף, נשרף ציוד שהיה בחצר ובמקומות נוספים בדירה וכן נגרמו נזקים קשים של פיח ועשן לכל הדירה ולתכולתה. נזקים נגרמו גם לדירה מס' 7 שמעל דירת השכנים. משפחת השכנים ודיירים נוספים בבניין, בהם פעוטות ששהו בבניין, הבחינו בעשן ובאש, נתקפו בהלה והתפנו מדירותיהם במהירות, קודם הגעת להבות האש והעשן אל תוך דירותיהם.

3. בהכרעת הדין שניתנה לאחר שמיעת ראיות, נקבע כי עובדות כתב האישום הוכחו במלואן מעל ומעבר לכל ספק סביר באמצעות ראיותיה המובהקות של המאשימה. עוד נקבע, כי גרסת הנאשם אשר בתמצית הייתה, כי אמנם זרק נפצים או "שומים" במועד ובמקום האמור, אך לא אל כיוון חצר השכנים אלא לכיוון הכביש, אינה גרסת אמת. נקבע כי גרסתו נמצאה מופרכת ועמוסה בבדיות וכי שיקר בעניין עובדות מהותיות, כך שאף בכך היה כדי לבסס את הוכחת עובדות כתב האישום ומכל מקום, כדי לחזק את כלל הראיות (פסקאות 64-68 בהכרעת הדין).

ב. הצהרת נפגע העבירה ועדותו

4. בישיבת הטיעונים לעונש (מיום 14.12.2021) נשמעה עדותו של נפגע העבירה, אבי משפחת השכנים, מר א"מ ק' (להלן - **הנפגע**) (עמ' 278), וכן הוגשה מטעמו הצהרת נפגע עבירה (באנגלית בצירוף תרגום לעברית - **ת/40** (ההחלטה על סימון המוצג מיום 14.12.2021)). הנפגע ביקש לתמוך את דבריו במסמכים שונים, אך מאחר שאלו לא נמסרו להגנה קודם לדיון, התקבלה התנגדותה שלא לאפשר את הגשתם (החלטה בעמ' 277).

5. הנפגע, המתקשה בהליכה, הגיע אל בית המשפט ב'קלנועית' והעיד באנגלית (עדותו תורגמה באמצעות בית המשפט). הוא סיפר שהוא אב לאחד-עשר ילדים וכי שמונה מהם גרו בבית במועד השריפה. הדירה הייתה גדולה, בת שישה חדרים, אך לאחר השריפה המשפחה עברה לגור בדירה אחרת. על-פי הראיות, משפחת הנפגע גרה בדירה שנשרפה בשכירות.

בעדותו ובהצהרתו סיפר הנפגע כי האירוע החל לילה קודם לאירוע, עת הנאשם זרק זיקוקים אל תוך המרפסת שלהם (החצר המתוארת בכתב האישום). אחד מחבריו השכנים התחנן שיפסיק, אך הנאשם אמר שהוא "רוצה לשרוף את המשפחה" של הנפגע ואמנם המשיך בכך למחרת בבוקר. מעשיו הסתיימו בשריפת הדירה ובשריפת כל תכולתה. שתיים מבנותיו עוד ישנו בזמן השריפה וברגע שהאש החלה להתפשט, הן נמלטו ברגע האחרון ממש, לבושות רק בפיג'מה וללא נעליים.

6. הנפגע סיפר על התנהלות אלימה ומטרידה מצד הנאשם, אשר החלה כבר מהיום שבו משפחתו נכנסה לגור בדירה, כפי שאף העיד אחד מבניו במסגרת שמיעת הראיות בתיק. לפי דבריו, הנאשם הציג עצמו כ"בוס" והיקשה מאד על משפחתו, הפחיד את ילדיו עם הכלב הגדול שלו, ישב על המדרגות העולות אל דירתם וחסם להם את המעבר. מאז כל הזמן היו חיכוכים עם הנאשם. כך בין השאר, הוא שבר את מצלמת האבטחה שהם התקינו. הם הגישו תלונות נגדו למשטרה ואף בקשו צו הרחקה נגדו, והמשטרה אף אמרה ש"תפקח עליו עין", אך בפועל זה לא קרה. עוד הוסיף

הנפגע, כי לדעתו הנאשם הוא "בחור מסוכן", שחושב שיכול לעשות מה שהוא רוצה.

7. הנפגע סיפר בכאב, כי בעקבות השריפה לא נותר להם דבר וכי אף הציוד המועט שנותר התמלא פיח ולכן הם נאצלו לזרוק הכול. לדבריו, רכושם אף לא היה מבוטח. הנפגע סיפר, כי מאז שהנאשם שרף את ביתם, הוא נתון בחרדות כלכליות ונפשיות קשות, מתעורר באמצע הלילה מתוך תחושת חרדה ואף ילדיו חיים בחרדה תמידית. בשל הידרדרות מצבו הרפואי, בחודשים האחרונים הוא אינו יוצא מהבית למעט לעניינים רפואיים, מצבו הפיזי קשה, הוא סובל מבעיות בריאות, מסתייע בתרופות, עלה במשקל, רגליו נפוחות והוא מתקשה בעמידה ובהליכה (כפי שאף ניתן היה להתרשם), וכי השימוש ב'קלנועית' החל רק בשל הידרדרות מצבו בעקבות השריפה. הוא לווה כ-60,000 \$ לרכישת ציוד בסיסי שיאפשר למשפחתו ניהול חיים בסיסי והוא חושש שלא יוכל לפרוע את ההלוואות. הנפגע סיפר כיצד משפחתו נאלצה להתחיל את חייה מחדש, מאפס, בעזרת כספי תרומות ובסיוע גמ"חים, שמהם שאלו ריהוט ומיטות, כדי שיהיה לבני משפחתו על מה לישון.

עוד סיפר הנפגע בכאב, כי כל הזיכרונות שהיו להם נשרפו ובכלל זה תמונות, אלבומים וסרטים המתעדים אירועים משפחתיים וחתונות של ילדיו. עוד הוסיף, כי מאז השרפה הוא חש כמו קבצן שנזקק לעזרת אחרים וכי ילדיו חווים חרדות קשות.

למעט בעיות הבריאות שהחריפו ואובדן כל זיכרונות העבר שנשרפו, הערכתו היא כי שווי הרכוש שנשרף היה בסך כ-100,000 \$. סכום זה הוא על-פי הערכת חברת הביטוח שביטחה את שווי הציוד שנשלח במוכלה (נראה כי הכוונה למכולה שבה נשלח הציוד בעת עליית המשפחה לישראל).

8. ראיתי את נפגע העבירה, קראתי את הצהרתו בכתב ושמעתי את עדותו. חשוב להדגיש כבר עתה, כי דובר במי שתיאר את הדברים בכאב, אך גם בלי לנסות להאדיר את נזקיו או להשחיר את הנאשם מעבר לעובדות שתיאר. אמנם בשל התנגדות ההגנה, לא הוגשו המסמכים שהנפגע ביקש להגיש כדי לתמוך את דבריו, אך דובר במי שניכר היה כי הוא אמין מאד וכי לא ניסה להעצים את נזקיו. לכן ראיתי לנכון לתת אמון מלא בכל דבריו, אשר היו כנים ומשכנעים. חלק ניכר אף נתמך בראיות נוספות שהוגשו בהליך זה, כמפורט בהכרעת הדין ובכלל זה תמונות השריפה, שמהן עולה כי בפועל, לא נותר דבר בדירה אשר לא נשרף או התמלא פיח. גם דברי הנפגע בכל הנוגע להתנהלות הנאשם כלפי משפחתו, נתמכו בראיות שהובאו במהלך המשפט, כמפורט בהכרעת הדין.

ג. הראיות לעונש מטעם המאשימה

9. המאשימה הגישה את כתב האישום שהוגש נגד הנאשם לבית משפט השלום בירושלים בת"פ 36561-12-19 (ת/39 - החלטה על סימון המוצג מיום 14.12.2021), אשר לפיו הוא הואשם בעבירת איומים ובעבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק. ראיה זו הוגשה לשם הזמנת טענת הנאשם שעל-פיה מעולם לא היו נגדו הליכים משפטיים וכי אינו מורגל להתנהל בבתי משפט. בא-כוח המאשימה טען כי טענה זו אינה אמת וכי במסגרת ההליך האמור אף התקיימו מספר דיונים.

ד. הראיות לעונש מטעם ההגנה ודין בעניין אותן ראיות

רקע

10. במסגרת הטיעונים לעונש ואף לאחר מכן, הגישה ההגנה ארבעה מסמכים כראיות לעונש. כפי שיובהר עתה, מדובר במסמכים הנעדרים כל ערך ראייתי, הסותרים זה את זה ואף עולה מהם כי נוצרו לשם הגשתם כראיות לעונש. אף עולה חשש כי הנאשם, אשר הורשע זה עתה בשיבוש מהלכי משפט, ניסה באמצעות אותם מסמכים להביא לשיבוש ההליך המשפטי בכל הנוגע לשלב גזירת עונשו. כל זאת כפי שיובהר עתה.

11. ביום 7.10.2021, במעמד מתן הכרעת הדין, נקבע כי הטיעונים לעונש יישמעו ביום 31.10.2021. כעבור כשבוע, ביום 13.10.2021, ביקש בא-כוח הנאשם כי יוזמן תסקיר לעונש מטעם שירות המבחן. נימוקי הבקשה היו רק כי לנאשם "נסיבות אישיות מורכבות", אשר לא פורטו. בתגובתה מיום 17.10.2021, הודיעה המאשימה על התנגדותה, תוך נימוק טעמי עמדתה.

בהחלטה מפורטת ומנומקת ממועד זה, התקבלה עמדת המאשימה ובהתאם לכך נדחתה בקשת הנאשם. תמצית נימוקי ההחלטה היו כי הנאשם בגיר שאין לגביו חובת הגשת תסקיר לעונש וכי יוכל לפרוש את ראיותיו ואת טענותיו בעניין העונש בעצמו ובאמצעות בא-כוחו, אשר חזקה עליו שידע לעשות כן. עוד נקבע, כי הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, כי לא הכיר באחריותו למעשיו וכי אף יש מקום לשקילת העומס העצום אשר כידוע, מוטל על שירות המבחן בימים אלו. בנסיבות אלו נקבע כי אין הצדקה להוסיף מעמסה נוספת על שירות המבחן ולהורות על הגשת תסקיר.

12. ביום 19.10.2021, יומיים לאחר דחיית הבקשה להזמנת התסקיר, הוגשה בקשת בא-כוח הנאשם לדחיית ישיבת הטיעונים לעונש, כדי לאפשר להגנה להיערך "**מול צדדי ג' כגון עו"ס ואיסוף מסמכים ביחס לנאשם**". בקשתו נענתה ובהתאם לכך ישיבת הטיעונים לעונש נדחתה, תחילה ליום 2.12.2021 ובעקבות בקשה נוספת של בא-כוח הנאשם, נקבעה ליום 14.12.2021.

בדיעבד התברר כי הנאשם לא עסק ב"איסוף מסמכים", אלא ביצירת מסמכים יש מאין. המסמכים שהוגשו מטעמו נוצרו סמוך למועד ישיבת הטיעונים לעונש והם כוללים רק דיווח עצמי של הנאשם, בלי שאף לא דבר אחד מהאמור בהם נתמך בראיה חיצונית כלשהי. רובו המכריע של המידע המובא באותם מסמכים, הובא לראשונה במסגרתם ואף לא הוזכר באף דיון מבין עשרת הדיונים בעניין תנאי השחרור של הנאשם (מ"ת 41908-03-20 (להלן - **הליך המעצר**)), אשר נפתח לעיוני לאחר מתן הכרעת הדין ולראשונה עייתי בו עתה, בעקבות בקשת הנאשם מיום 9.1.2022, שתידון (להלן). אף נמצאו סתירות מובהקות, מהותיות ומשמעותיות בין מסמך אחד לאחר, בין מידע המופיע בהם לבין ראיות שהובאו במשפט או לדברי הנאשם עצמו. בדומה, המסמך שהגיש **לאחר** ישיבת הטיעונים לעונש, כולל מידע שאף לא נזכר בישיבת הטיעונים לעונש או בכל מקום אחר.

תחילה נעמוד על תוכנם של המסמכים ולאחר מכן נבהיר מדוע אין מקום למתן משקל כלשהו למסמכים אלו ולאמור

בהם. כל זאת כפי שאף טען בא-כוח המאשימה בצדק רב. כן יובהר מדוע יש במסמכים אלו כדי לעורר חשש בדבר ניסיון פסול לשיבוש ההליך המשפטי שנעשה באמצעותם.

המסמכים שהוגשו מטעם ההגנה כראיות לעונש

13. בישיבת הטיעונים לעונש, הגיש בא-כוח הנאשם את שלושת המסמכים הבאים: רישיון זמני להחזקה ושימוש בקנאביס רפואי, בתוקף מיום **27.11.2021** עד יום **21.11.2022** (נ/1) (להלן - **רישיון הקנאביס הזמני**); מסמך ביקור אצל רופא פסיכיאטר במרפאת קופת חולים לאומית מיום **25.10.2021** (נ/2) (להלן - **מסמך הפסיכיאטר**); מסמך ביקור אצל אחות בריאות הנפש במרפאת קופת חולים מיום **19.7.2021** (נ/3) (להלן - **מסמך האחות**).

בהחלטה מיום **14.12.2021**, מועד שמיעת הטיעונים לעונש, שהומצאה אל באי-כוח הצדדים באותו יום, נקבע כי גזר הדין יינתן ביום **13.1.2022**. ביום ראשון, **9.1.2022**, **קרוב לחודש לאחר ישיבת הטיעונים לעונש וארבעה ימים קודם למתן גזר הדין**, הוגשה בקשת בא-כוח הנאשם לצרף מכתב של עובדת סוציאלית מהמרכז למצבי חירום בעיריית ירושלים, מיום **4.1.2022** (להלן - **מסמך העו"סית**), בצירוף בקשה חוזרת להפניית הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן (הבקשה הוגשה ביום חמישי בשבוע, **6.1.2022**, בשעה **23:30**, אך כידוע, בקשה המוגשת במועד זה נקלטת רק ביום ראשון). הבקשה נדחתה עוד באותו יום בהחלטה מנומקת, אך אף מסמך זה יידון להלן.

14. **רישיון הקנאביס הזמני מיום 27.11.2021 (נ/1):** לא הובא כל מידע או מסמך רפואי המסביר את סיבת מתן רישיון הקנאביס הזמני לנאשם. מכל מקום, יש לתת את הדעת לעובדות הבאות: **האחת**, הכרעת הדין ניתנה ביום **7.10.2021** ואילו ישיבת הטיעונים לעונש, שנקבעה תחילה ליום **31.10.2021**, התקיימה ביום **14.12.2021**, לאחר שנדחתה פעמיים לבקשת ההגנה. מאחר שרישיון זה ניתן לאחר המועד שבו מלכתחילה אמורה הייתה להתקיים ישיבת הטיעונים לעונש, קשה לשלול את הקשר בין הבקשה לדחיית הדיון, אשר נומקה בצורך ב"איסוף מסמכים", לבין מסמך זה. **השנייה**, בפרטי הנאשם ברישיון הקנאביס הזמני מופיעה **כתובתו**: רחוב הדף היומי **602**, דירה **5** בירושלים. ברישיון זה נכתב במפורש, כי השימוש בקנאביס מותר רק ב"**מענו של המבקש בכתובת המפורטת לעיל, ללא נוכחות של אדם אחר...**". סעיף **5** בתנאי הרישיון קובע כי "**על המבקש להודיע למנהל על כל שינוי בכתובתו לצורך תיקון פרטי רישיון זה**". מכאן עולה אפוא, כי לנאשם ישנה כתובת מגורים מעודכנת וקבועה. לכך עוד נשוב בהמשך הדברים.

15. **מסמך האחות מיום 19.7.2021 (נ/3) ומסמך הפסיכיאטר מיום 25.10.2021 (נ/2):** הנאשם ביקר במרפאת קופת חולים אצל האחות במועד שחל לאחר תום שמיעת הראיות, לאחר הגשת סיכומי המאשימה, לאחר חלוף המועד להגשת סיכומי ההגנה (אשר כאמור בהכרעת הדין, הוגשו באיחור ניכר) ולאחר שחזקה עליו שהבין כי הראיות לחובתו מובהקות וחד משמעיות. הביקור אצל הפסיכיאטר היה כשבועיים וחצי לאחר מתן הכרעת הדין ולאחר שהתקבלה בקשת ההגנה לדחיית ישיבת הטיעונים לעונש כדי לאפשר לנאשם "איסוף מסמכים".

מסמך האחות: במסמך זה מובאים דברי הנאשם לאחות, אשר לא נתמכו בדבר, כלהלן: הוא גרוש ללא ילדים, גדל במשפחה המונה **12** ילדים, הוא הילד ה-**11**, ועתה **אינו** בקשר עם משפחתו. עד החודש האחרון גר ביחידת דיור של

הוריו, אך נאלץ לעזוב לבקשת אביו ועכשיו גר ביער ליד שכונת רמת שלמה, חברים מביאים לו אוכל והוא מבשל בשטח. אין לו מקורות כספיים ובהיעדר כסף, מתקשה להתנייד באוטובוסים, מספר שהשיל 40 ק"ג ומתקלח במעיין. נפגש עם המחלקה לדרי רחוב. מתאר ילדות קשה ואלימה, מספר שהיה מועמד לאימוץ וכי אביו הופנה לטיפול בשליטה בכעסים. הסתובב ברחובות מגיל צעיר, עבר למרכז במסגרת בית השאנטי, סיים 12 שנות לימוד. בגיל 17 עבר לגור בדירה פרטית והסתדר. בגיל 21 נפצע מפיצוץ בלון גז, סבל מכוויות והיה מאושפז כשנה וחצי ומאז לא הצליח להתאושש. הסתבך בחובות כספיים בגלל חברה שמישהו פתח על שמו, חשבונותיו מעוקלים. בשל פציעתו, משתמש בקנאביס רפואי. הכיר את גרושתו בבית חולים, היא הייתה בת שירות, ולאחר שנה התגרשו. עכשיו אין לו כל מערכת תומכת ואינו מצליח לתפקד ולהתמודד. צוין כי הנאשם "נראה במצב רוח ירוד, מיואש, מוזנח". בסוף נכתב כי הופנה אל מרכז מצבי חירום וכי תואם לו תור לפסיכיאטר ובהמשך יופנה לביטוח לאומי.

מסמך הפסיכיאטר: במסמך הביקור אצל הפסיכיאטר מסופר סיפורו הבא של הנאשם, שאף הוא לא נתמך בדבר: הוא דייר רחוב השייך למסגרת דיירי רחוב 'כורש', בן 28, גרוש ללא ילדים. אינו עובד משנת 2014, קודם לכן עבד בעבודות מזדמנות. יליד הארץ, גדל בירושלים במשפחה חרדית והוא הילד ה-11 מבין 12. עזב את הבית כשהיה בן 13, היה דייר רחוב והיה בכמה מסגרות. ללא קשר עם משפחתו. זוכר אבא אלים כלפי כל הבנים ואף פתחו נגדו תיק פלילי. סיים 12 שנות לימוד בבית ספר 'תדמור' לבישול. לא גויס לצבא בשל הרקע החרדי. לא ידועה לו תחלואה נפשית משפחתית. ניסה פעם בדיקה פסיכיאטרית אצל פסיכיאטר בשעת 2019. מטופל עכשיו ברטליון. שלל שימוש בסמים או אלכוהול, אישר שמעשן. שלל עבר פלילי, אך טען כי "קצת" הסתבך עם החוק. טען לפגיעה בו בגיל 14 (כמפורט במכתב) ושהגיש תלונה, אך לא יצא מכך דבר. בשנת 2014 התפוצץ לידו בלון גז, נשרף בכל הגוף, נכווה 40% כוויות ומאז מטופל במרפאת כאב. לפני שנה וחצי הומלץ על קנאביס רפואי ולדבריו זה עוזר לו והוא משתמש בכך היום.

הפסיכיאטר ציין בין השאר, כי הופעת הנאשם הייתה "קצת מרושלת ללא אי שקט פסיכומטרי", קצת איטיות, הנאשם ציין כי הוא מתחיל "לראות את התקווה", כי אין סימנים פסיכויטיים בבדיקה או באנמזה, ללא סימנים חרדתיים, ללא סימני OCD פעילים, קווי אישיות של אי יציבות רגשית וכן צוין, כי הנאשם מספר על חלומות חוזרים על השריפה. נאמר שהנאשם נרשם ללימודי סייבר והגנת תוכנה, כי הורשע בעבירת ההצתה וכי הוא חש מצוקה וחושש מפני עונש מאסר. בסיכום נאמר כי ניתן לנאשם מרשם לתרופה, כי הגיע על רקע מצוקה נפשית משנית להליך משפטי וכי עולה רושם להפרעת PTSD על רקע חיים קשים ושריפה וכי סובל מקשיי הסתגלות עם מרכיב חרדתי. הוא מקבל טיפול בקנאביס רפואי, לדבריו החל בסיוע פסיכולוגי והומלץ לו על טפול בתרופות הרגעה. הומלץ לבקש הכרה בנכות נפשית וסיוע בסל שיקום.

16. **מסמך העו"סית מיום 4.1.2022, שהוגש ביום 9.1.2022:** מסמך העו"סית הוגש כאמור, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, והוא כולל מידע שלא בא זכרו במסגרת הטיעונים לעונש, במסגרת הדיונים בעניין תנאי השחרור של הנאשם ושאף לא נזכר במסמך הפסיכיאטר או במסמך האחות. חלק מהמידע המובא בו, אף סותר את המידע שהובא במסמך הפסיכיאטר ובמסמך האחות. מועד הגשתו העלה תמיהות (בדומה לראיות הנוספות שההגנה נזכרה לבקש להגיש יומיים לפני מועד פרשת ההגנה (ראו פסקאות 9-13 בהכרעת הדין)).

על-פי האמור במסמך העו"סית, הנאשם פנה אל המרכז למצבי חירום בעירייה בחודש יולי 2021 (לא מצוין תאריך)

והוא מוכר להם **רק ממועד זה**. בדומה לפנייתו אל האחות, היה זה לאחר תום שמיעת הראיות, לאחר הגשת סיכומי המאשימה, לאחר חלוף המועד שנקבע להגשת סיכומי ההגנה ולאחר שכאמור, דומה כי הנאשם הבין כי הראיות לחובתו מובהקות וחד משמעיות.

במסמך זה מובאים סיפוריו של הנאשם, שלפיהם הוא הבין האחד עשר מתוך 12 ילדים, כי התגרש בשנת 2016 לאחר שהיה נשוי במשך שנה ולטענתו, היה זה בשל קשייו על רקע פוסט טראומה. הנאשם סיפר כי הוא בודד ללא עורף משפחתי וכי מגיל צעיר הקשר שלו עם הוריו מצומצם ביותר. הנאשם טען כי חווה אלימות פיזית מאביו וכי בגיל 11 נזרק מביתו (לפסיכיאטר אמר שהיה זה בגיל 13), ושהה במסגרות חוץ ביתיות לנוער בסיכון. גם כאן נאמר כי הותקף בגיל 14, אך העניין לא טופל (לפסיכיאטר סיפר שהגיש תלונה בעניין).

עוד נאמר, כי בגיל 16 אושפז בכפיה לצורך הסתכלות לאחר טענותיו של אביו וכן כי בשל מצבו הרגשי וההתנהגותי, קיבל פטור משירות בצה"ל. עוד סיפר הנאשם לעו"סית, כי מגיל ההתבגרות הוא נאלץ לפרנס את עצמו ולהתמודד עם צרכיו הבסיסיים בעצמו. בשנת 2014 נפצע בשל התפוצצות בלון גז, נכווה בכל חלקי גופו ואף היה מאושפז כשנה וחצי. עוד הוזכר השימוש הנטען בקנאביס רפואי, לשם הקלה. נזכר כי רישיון השימוש בקנאביס ניתן לנאשם לפני כחודש וחצי.

עוד נאמר במסמך העו"סית, כי הנאשם סודר בשלטר לדרי רחוב, וכי לפני כשלושה חודשים הצליח לשכור חדר בכוחות עצמו. לא נאמר היכן או מתי היה זה ואף בעניין זה לא צורף חוזה שכירות או כל מסמך אחר. עוד נאמר, כי מאז חודש יולי 2021 החל הנאשם לקבל קצבת אבטחת הכנסה בסך 1,700 ₪, אך לא הוגש כל תיעוד בעניין ואף עניין זה לא הוזכר בטיעונים לעונש. כן נאמר במסמך זה, כי הנאשם סיפר שאינו מסוגל לרכוש מזון וכי הוא משתף פעולה עם השירות ומגיע למפגשים שבועיים. אף עובדות אלו לא נתמכו בדבר ולא הוזכרו בישיבת הטיעונים לעונש או בכל מקום אחר. לבסוף נטען, כי מאז חודש נובמבר החל הנאשם ללמוד בקורס מחשבים במכללת ג'ון ברייס, אך הוא מתקשה לרכוש מחשב וכי נעשה ניסיון לסייע לו בכך. בנוסף לכך נאמר, כי הנאשם טען כי הגיש תביעה להכרה בנכותו הנפשית וכי ועדה של המוסד לביטוח לאומי מיום 12.11.2021 קבעה לו נכות (כנראה זמנית) בשיעור 10% בשל PTSD ו-10% בשל קשיים רפואיים. אף בעניין זה לא הוגש דבר ואף עניין זה לא הוזכר בישיבת הטיעונים לעונש.

לבסוף נאמר, כי הנאשם מצוי בחרדה לקראת מתן גזר הדין וכי העו"סית חרדה להשלכות שיהיו אם ייקבע כי עליו לשאת בעונש מאסר. זאת בעוד שניכר כי העו"סית כלל אינה יודעת במה הורשע הנאשם. אף לא מן הנמנע שכתבה את הדברים לבקשתו.

דין במשקלן של הראיות לעונש מטעם ההגנה ובשאלת אמינות תוכנו

17. כפי שטען בא-כוח המאשימה בצדק רב, מסמך האחות ומסמך הפסיכיאטר אינם בגדר ראיה לדבר והם נעדרים כל משקל ראיתי. כך מאחר שכל האמור בהם נשען אך ורק על סיפוריו של הנאשם, בעוד שאף לא דבר אחד מסיפוריו נתמך במסמך כלשהו. כך גם באשר למסמך העו"סית, אשר הוגש לאחר הדיון ואשר כולל רק מידע שהנאשם עצמו

סיפר. מידע זה אינו נתמך בדבר, סותר דברים שנאמרו במסמכים האחרים, סותר עובדות שהובאו בדרכים אחרות ומכל מקום, רוב המידע המופיע בו כלל לא הוזכר בישיבת הטיעונים לעונש או קודם לכן, במסגרת דיוני הליך המעצר.

המסמכים האמורים, הכוללים רק את סיפוריו של הנאשם, אינם בגדר חוות דעת מומחה וכאמור, לא נמצאה אפילו עובדה אחת מבין העובדות שעליהן סיפר הנאשם לשלושת הגורמים האמורים אשר נתמכה במסמך כלשהו. כך בין השאר וכאמור, לא הובא כל תיעוד לתמיכה בטענתו כי נפצע מפיצוץ בלון גז, כי אושפז בשל כך ואם אושפז, מה היה היקף פציעתו ומשך אשפוזו; לא הובא כל מסמך בעניין אשפוזו הפסיכיאטרי הכפוי, שעלה לראשונה בסיפוריו לעו"סית; לא הובאה תעודת הפטור משירות צבאי, בעוד שבכל פעם סיפר הנאשם על סיבת פטור שונה; טענתו כי הוא דר רחוב, נסתרת באמור ברישיון הקנאביס הזמני, אשר כמפורט לעיל, כוללת כתובת ועצם תוקפו מותנה במגורי הנאשם באותה כתובת. הדברים אף נסתרים בדברי הנאשם בהליכי השחרור בתנאים, כפי שיפורט להלן; טענותיו כי כל חשבוניות מעוקלים נסתרת בדבריו בדיוני המעצר, שלפיהם אמנם אין לו כסף או חסכונות בצד, אך עד היום הסתדר יפה (דיון מיום 16.7.2020, עמ' 16); טענת הנאשם כי השיל 40 ק"ג נסתרת במציאות. ראיתי אותו באופן רציף מאז חודש מרץ 2020 ואף ניתן לראותו בסרטונים שבהם הוא נראה במועד העבירות (כמפורט בהכרעת הדין), מאז ועד היום לא חל שינוי משמעותי, אם בכלל, במראה שלו; טענות הנאשם בדבר היותו חסר עבודה בשנים האחרונות נסתרה אף היא, כפי שיובהר להלן; טענותיו כי משהו הונה אותו בכך שפתח חברה בשמו, לא נתמכו בדבר.

18. טענותיו של הנאשם כי הוא דר רחוב, כי היה חסר מקום מגורים בשנים האחרונות, כי נזרק מבית הוריו או כי אין לו קשר עם הוריו או עם בני משפחתו, אינן אמת ואף עומדות בסתירה מובהקת לראיות אחרות ולדבריו שלו עצמו. זאת אפילו נתעלם מכך בכל פעם טען כי "נזרק מביתו" בגיל אחר. כך גם בכל הקשור לטענותיו במסמכים האמורים כי הוא חסר עבודה זה שנים רבות.

מעדויות בני משפחת השכנים, לרבות עדות הנפגע בישיבת הטיעונים לעונש, עלה כי הנאשם גר בבית הוריו מאז שהם נכנסו לגור בבנין ובכל התקופה שקדמה לאירוע הנדון. לאחר האירוע ובהתאם להחלטות שניתנו בהליך המעצר, הנאשם הורחק לגור בבית אחיו בטבריה ולא הורשה להיכנס לירושלים. בהחלטות מאוחרות יותר נקבע כי הוא רשאי לבקר בבית הוריו בחגים וזמן קצר לאחר מכן חזר לגור בבית הוריו. כך שלכל היותר לא גר בבית הוריו במשך מספר חודשים. עוד עלה מהליך המעצר, כי לנאשם היה מקום עבודה מסודר במשך כל השנים ומכל מקום, כך הוא טען.

ראו לעניין זה את הדברים הבאים מתיק המעצר: בדיון מיום 27.3.2020 אמר הנאשם כי הוא גר בבית הוריו ועובד בפיצרייה; בדיון מיום 23.4.2020 אמרו הנאשם ובא-כוחו כי לנאשם מקום עבודה בירושלים; בדיון מיום 16.7.2020 סיפר הנאשם את קורות חייו, סיפר על מקומות מגוריו ועל מקומות עבודתו וכי מקום עבודתו האחרון היה בחברת מזגנים בירושלים. הוא אף ציין כי אמנם אין לו חסכונות, אך תמיד הסתדר יפה מבחינה כלכלית. למעט היותו בן למשפחה המונה 12 ילדים והעובדה שהתגרש, לא הזכיר דבר וחצי דבר מכל האמור במסמכים שהגיש כראיות לעונש, סיפר שהוא עובד וביקש לחזור לגור בבית הוריו והוסיף כי בין השאר גם בשל מחלת אביו, הוא מבקש להיות קרוב אליו. בהחלטה ממועד זה, אמנם הורשה לחזור לגור בירושלים; בדיון מיום 10.9.2020 אמר הנאשם כי יש לו עבודה, אך בהמשך הדיון טען כי אין לו מקום עבודה. בהחלטה ממועד זה נקבע כי הוא רשאי לשהות בבית הוריו בחגים; בהחלטה מיום 26.10.2020 נקבע כי הנאשם רשאי לחזור לגור בבית הוריו; בהחלטה מיום 3.11.2020, נדונה הבקשה לחלט

את הערבויות שהפקיד הנאשם, מאחר שחזר לגור בבית הוריו עוד בטרם ניתנה ההחלטה שהרשתה לו לעשות כן.

19. לנוכח כל האמור, מקובלות עליו טענותיה של המאשימה כי אין לתת כל משקל לשלושת המסמכים שהוגשו כראיות לעונש מטעם ההגנה (רישיון הקנאביס הזמני, מסמך הפסיכיאטר ומסמך האחות). מאותם טעמים, אף אין מקום לתת משקל כלשהו לאמור במסמך העו"סית.

כאמור וכמפורט לעיל, מדובר במסמכים אשר הכוללים אך ורק סיפורים של הנאשם; אף לא אחד מסיפוריו נתמך במסמך כלשהו או בראיה חיצונית אובייקטיבית אחרת; ישנן סתירות מהותיות בין מסמך אחד לשני ובין העובדות הידועות (כגון, בכל הנוגע למקום מגורי הנאשם ולקשריו עם הוריו) לבין אלו הנטענות באותם מסמכים; מועדי יצירת המסמכים והמועדים שבהם פנה הנאשם **לראשונה** אל כל אחד מאותם גורמים, כמפורט לעיל, מעלים תמיהות קשות בעניין עצם הפנייה אליהם ובעניין תוכנם של המסמכים; במסגרת הטענות לעונש כלל לא הוזכר דבר מהמידע שהופיע במסמך העו"סית, לרבות עצם הפניה אליה או אל המוסד לביטוח לאומי (הדברים היחידים שהוזכרו היו מתוך המסמכים שהוגשו בדיון); למרות עשרה דיונים בעניין תנאי שחרורו של הנאשם, רובו ככולו של המידע שהובא במסמכים האמורים לא הוזכר באותם דיונים ואף הובא מידע סותר באופן מובהק.

לבסוף וכאמור בהכרעת הדין, הנאשם כבר הוכיח כי האמת ממנו והלאה. בנסיבות אלו, לא נמצא מקום לתת משקל לכל אותם מסמכים, אשר קשה מאד להשתחרר מהרושם כי נוצרו לצורך הטענות לעונש מתוך ניסיון ליצור תמונה על אודות נסיבות חייו של הנאשם, אך נטולת בסיס ומכל מקום, דבר מאותה תמונה לא הוכח.

לרשות הנאשם עמד פרק זמן בן מעל חודשיים לשם "איסוף מסמכים", שאותם יוכל להציג במסגרת הטענות לעונש. לאחר ישיבת הטענות לעונש, שבמהלכה הובהר כי המסמכים שהגיש נעדרי ערך ראיתי, מצופה היה שיבקש להגיש מסמכים שיתמכו ולו במקצת סיפוריו. חלף זאת, בחר הנאשם לייצר מסמך נוסף חסר ערך ראיתי הנשען רק על סיפוריו ולהגישו סמוך ממש למתן גזר הדין. חזקה על הנאשם, המיוצג באמצעות עורך דין, שידע ומכל מקום, צריך היה לדעת כי מדובר במסמכים חסרי כל ערך ראיתי. **למרות פרק הזמן הממושך שעמד לרשות הנאשם ל"איסוף מסמכים", הוא בחר שלא לתמוך דבר מדבריו במסמכים בעלי ערך, אשר חזקה כי אילו היה ממש בסיפוריו יכול היה להגישם** (כגון, תיעוד לכל אשפוזיו הנטענים, מסמכי מל"ל בעניין מקומות עבודה או בעניין אבטלה, תיעוד מהמוסדות שבהם לטענתו התחנך, תעודת הפטור משירות צבאי ועוד). **בחירתו זו לא רק מחזקת את חוסר אמינות סיפוריו, אלא אף שוללת ממנו את האפשרות לטעון כל טענה בעניין סיבת אי הגשת הראיות לתמיכה בסיפוריו ואף דומה כי תמנע ממנו אפשרות לעתור להגשתן במועד מאוחר. מכל מקום, מאחר שהנאשם לא תמך אף סיפור מסיפוריו בראיות כלשהן, הרושם הבלתי נמנע הוא כי הנאשם ניסה להטעות את בית המשפט בכל הנוגע לנסיבות חייו ובכך לשבש את ההליך המשפטי. אם לא כך, לא ברור מדוע נמנע מלתמוך דבר מדבריו במסמך בעל ערך ראיתי.**

ה. טענות הצדדים בעניין העונש ודברי הנאשם

טענות המאשימה

20. בא-כוח המאשימה הדגיש כי הנאשם ניהל את ההליך בעניינו עד תום, בלי שעשה דבר כדי ליעל את שמיעתו. בכלל זה, ביקש לחקור את כל עדי המאשימה למעט שלושה עדים טכניים וכן הגיש בקשת פסלות שופט שנדחתה, ואף הערעור עליה נדחה.

בעניין הערכים המוגנים טען בא-כוח המאשימה, כי הצתת אש מסכנת את החיים ואת הגוף וכי המסוכנות החמורה נובעת מכך שהמצית אינו שולט בשריפה ובנזקים הנגרמים בעטייה. לשם הגנה על בטחון הציבור אף טען, כי יש להחמיר עם אלו הנוהגים באלימות על רקע סכסוכים ובייחוד על רקע סכסוכי שכנים, שהם הסכסוכים הנפוצים ביותר. בעניין נסיבות העבירה טען, כי הנאשם הצית את האש בערב חג, בשעות הבוקר בעת שהיו אנשים בבניין, כך שפוטנציאל הנזק היה רב ואף הסב בפועל נזקי רכוש כבדים. למרבה המזל ובשל תושייתם של המתלוננים ושל שאר דיירי הבניין, לא נגרם גם נזק לגוף. עוד הדגיש בא-כוח המאשימה, כי הנאשם היה היחיד שגרם לשריפה, לא הזעיק את כוחות הכיבוי ולאחר מכן אף שיבש הליכי משפט.

21. בעניין רמת הענישה הנהוגה הפנה בא-כוח המאשימה אל מספר פסקי דין, אשר יפורטו בהמשך הדברים במסגרת הדיון בעניין זה. לנוכח האמור טען, כי עמדת המאשימה היא כי יש לקבוע מתחם עונש הולם בין 36 ל-50 חודשי מאסר בפועל.

בעניין עונשו של הנאשם בגדרי המתחם טען בא-כוח המאשימה, כי יש לשקול את העובדה שאין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. עם זאת, הוא לא הכיר באחריותו וניהל את המשפט עד תום, נקבע כי גרסתו הייתה רצופת שקרים וסתירות וכי אף נסתרה בראיות ממשיות. עוד טען, כי אין לתת משקל של ממש, אם בכלל, לאמור במסמכים שהגיש הנאשם במסגרת ראיותיו לעונש, מאחר שכל האמור בהם מבוסס רק על דיווח עצמי שאינו נתמך בדבר. לנוכח האמור, עמדת המאשימה היא כי על עונשו של הנאשם להיות בחלקו האמצעי של מתחם העונש ובהתאם לכך להשית עליו 42 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה וכן לחייבו בתשלום פיצוי הולם לנפגעים.

טענות ההגנה

22. בא-כוח הנאשם פתח בטענות בעניין הכרעת הדין וטען כי בכל מקרה, אין מדובר בנסיבות הצתה חמורות, בין השאר מאחר שלא נעשתה באמצעות חומר בעירה כמו בנזין, לאחר תכנון מוקדם או מתוך כוונה לפגוע בבני אדם. כן העלה מספר טענות בעניין הקביעות בהכרעת הדין, שמקומן אינו במסגרת הטיעונים לעונש וכן טענות בעניין הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה אשר לטענתו, אינה תואמת את הנסיבות הנדונות. בנוסף טען, כי אמנם מי שניהל משפט אינו זוכה להקלה בענישה, אך הדבר אינו מצדיק החמרה בענישה.

23. בעניין נסיבותיו של הנאשם הפנה בא-כוח הנאשם למידע המופיע במסמכים שהגיש וכן לכך שהנאשם היה במעצר בית תקופה ממושכת. זאת הגם שמעיון בתיק המעצר עולה, כי מעצר הבית נמשך כשבועיים בלבד, מיום

18.3.2020 עד יום 3.4.2020 וכי החל ממועד זה הנאשם רק הורחק מירושלים, אף זאת למספר חודשים בודדים. עוד טען בא-כוח הנאשם, כי כמפורט במסמכים שהגיש, הנאשם נתון בחרדות, אינו רגיל להליכים בבתי משפט, כי יש לתת משקל לנסיבותיו האישיות המורכבות וכי המעצר היה עבורו חוויה קשה בין השאר, מאחר שהיה בתקופת הגל הראשון של התפרצות נגיף קורונה. נזכיר כי המעצר נמשך תשעה ימים (מיום 9.3.2020 עד יום 18.3.2020).

בעניין נסיבות העבירה טען בא-כוח הנאשם, כי מי שזורק נפצים לא מתכוון לפגוע באנשים וכן כי דובר רק ב"מעשה שטות". כן טען, כי יש לתת משקל לכך שהדירה שהוצתה אינה בבעלות הנפגעים וכי מדובר בדירה שכורה (נעיר כי לא ברור איזו רלוונטיות יש לעובדה זו).

24. בעניין רמת הענישה הנהוגה, הפנה בא-כוח הנאשם אל פסקי דין רבים, אשר יפורטו להלן במסגרת הדיון בעניין זה. לנוכח האמור טען, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הוא בין מאסר מותנה ושירות לתועלת הציבור לבין מאסר בעבודות שירות (כך).

בא-כוח הנאשם הוסיף, כי בהתחשב בכך שאין לחובת הנאשם הרשעות קודמות ולנוכח נסיבותיו האישיות, ה"אווירה" בימים הקודמים לחג הפורים והעובדה שלטענתו בתקופה זו ישנה תופעה של השלכת הנפצים, יש הצדקה להקלה בעונש. לטענתו, השתתף מאסר בפועל על הנאשם תביא לנזק חמור במצבו הנפשי, תפגע בעתידו ו"תהיה אכזרית". עצם ההליך המשפטי משמש גורם מרתיע לנאשם, שחווה אותו באופן קשה ולטענתו, הנאשם לא התכוון לתוצאה שנגרמה ולא רצה בה.

דברי הנאשם

25. להלן הדברים שאמר הנאשם בתום שמיעת הטיעונים לעונש:

"אני בן אדם, אני לא מכיר את המערכת המשפטית, אני בחיים לא נעצרתי לכזה זמן והייתי במקום כזה. אני מאוד מצטער על מה שקרה להם, אני יכול להזדהות איתם, אני חוויתי דבר דומה, אני יודע כמה זה חמור. באותו משפט אני אומר, אני לא זרקתי לשם שום דבר שהוביל לשריפה, למרות שבית המשפט אומר שהוא מצא לנכון שאני שקרן, אני לא אמרתי שום דבר שהוא סותר את האמת, לא בחקירה ולא בבית המשפט. אני מצטער שבית המשפט מצא אותי אשם, התהליך הזה ממוטט אותי, אין לי דרך להתמודד אתו, אני לא יודע מה לעשות. אני מגיע לפה, המתלונן מספר דברים שלא קיימים. כשהם עברו לדירה אני אישית עזרתי להם להוריד דברים מהמשאית שהם הובילו, קנקנן של יין כבד שבנותיו לא יכלו להרים, אמרתי להם שלום והבאתי להם עוגות. אחרי זה הם התחילו להתנהג לא יפה בגלל הכלב אך התעלמתי מזה, אני לא בוחר במלחמות. גם מהמשפט הזה התעלמתי והיום אני אחרי הרשעה. זה לא אני עשיתי את זה, אני מאוד מצטער בשבילם על מה שקרה ואני מקווה שהדברים יסתדרו".

ו. דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים שנפגעו מהעבירות ומידת הפגיעה בהם

26. **עבירת ההצתה:** הערכים החברתיים הנפגעים מעבירת הצתה הם רבים ובמישורים שונים. העיקריים הם שלום היחיד, שלום הציבור, שלמות הקניין והצורך להבטיח את תחושת הביטחון האישי ואת בטחון הציבור. חומרת עבירת ההצתה נלמדת אף מהעונש המרבי הקבוע לצדה, העומד על חמש-עשרה שנות מאסר. פעם אחר פעם הדגיש בית המשפט העליון את חומרתה הרבה של עבירה זו, אף אם הסבה נזק רק לרכוש. בשל הסיכון הרב הגלום בהצתה, העובדה שהאש עלולה להתפשט ללא שליטה ולהסב אף נזקים לגוף ולרכוש רב המצוי בסביבת מוקד ההצתה, הודגשה חומרתה היתירה של עבירה זו. כך בין השאר נאמר, כי **"בהצתה טמון נזק הרסני. אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירת ההצתה, ודומה כי אין צורך להכביר בכך מילים"** (ע"פ 2939/19 חלפון נ' מדינת ישראל (2.2.2020), כבוד השופט ע' גרוסקופף, פסקה 6).

לנוכח חומרת עבירת ההצתה, אף הודגש כי עבירה זו מחייבת החמרה בענישה וכי בדרך כלל, הענישה בשל עבירה זו היא מאסר בפועל. כך למשל, נקבע: **"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, בהדגישו את פוטנציאל הנזק המשמעותי אשר טמון בעבירה זו ואת חוסר היכולת לשלוט בתוצאותיה או לצפותן (...). משיקולים אלה הוטעם בעבר כי הצתה, לא כל שכן כזו שהייתה עלולה להוביל לקיפוח חיי אדם, מחייבת השתת עונש מאסר בפועל (...)"** (ע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2017), כבוד השופט ס' ג'ובראן, פסקה 9 וכן הפסיקה שם). בדומה נקבע, כי **"עבירת ההצתה... היא עבירה חמורה ביותר הטומנת בחובה סיכון רב לשלומם של הציבור (...). בית משפט זה קבע לא פעם כי נוכח חומרתה הרבה של עבירת ההצתה לא ניתן להסתפק בעונש שאינו כולל רכיב משמעותי של מאסר בפועל (...)"** (ע"פ 1951/14 מקונן נ' מדינת ישראל (15.2.2015), כבוד השופטת (כתוארה אז) א' חיות, פסקה 6 והפסיקה שם).

אכן נקבע כי למרות חומרתה הרבה של עבירת ההצתה, ישנם **"מדרגי ביניים של חומרה"** ובהתאם לכך, גם מדרג בענישה (ע"פ 4036/13 אמארה נ' מדינת ישראל (5.10.2014), כבוד השופט י' עמית, פסקה 6). מדרג זה נובע מנסיבותיה של העבירה ובכלל זה, **"הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידי של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה"** (שם).

בענייננו נראה כי מדובר בהצתה במדרג חומרה גבוה. ההצתה הייתה בנכס בנסיבות שבהן היה חשש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר, שאמנם התפשטה בפועל; היה פוטנציאל פגיעה בגוף, גם אם במזל לא הייתה פגיעה בגוף; דובר בהצתה

דירת מגורים והנזק שנגרם לרכוש היה רב. הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הייתה אפוא, בעוצמה גבוהה.

27. **עבירת שיבוש מהלכי משפט:** הערכים החברתיים שעליהם באה להגן עבירת שיבוש הליכי משפט הם טוהר ההליך המשפטי ותקינותו והצורך להבטיח מערכת משפט הראויה לאמון הציבור

(ע"פ 8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (17.6.2007), כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, פסקה 21; רע"פ 7153/99 **אלגד נ' מדינת ישראל**, נה(5) 729 (2001), כבוד השופטת ד' ביניש, עמ' 738)).

מיד לאחר שהנאשם הצית את דירת שכניו והיה מודע לכך שהוא זה שעשה זאת, הוא אמר לאמו שלא תדבר "יותר מדי", לבל ידעו שהוא זה שגרם להצתה. כמפורט בהכרעת הדין, הדברים נאמרו מתוך הנחת הנאשם שצפויה חקירת משטרה ואף צפוי הליך משפטי שיבוא בעקבותיה. לכן, מיד לאחר שעבר את העבירה בהיותו מודע לאחריותו לגרימת השריפה, כבר היה עסוק בשיבוש החקירה במקום להזעיק את כוחות הכיבוי. מדובר בפגיעה בערכים המוגנים, שדרגתה למצער, בינונית.

בחינת מדיניות הענישה הנהוגה

28. פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה כדי להצביע על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות לאלו הנדונות, הם כלהלן.

(1) ע"פ 1908/13 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (3.7.2014) - המערער, שלחובתו הרשעות קודמות רבות בעבירות אלימות ומרמה, הורשע על-פי הודאתו בעבירות הצתה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בעקבות ויכוח עם אמו, הגיע אל ביתה, הצית גרבים, השליך אותם לארון וגרם לשריפה בבית בעת שאחותו ישנה ונמלט מהמקום. בעניין עבירת ההצתה נקבע מתחם עונש בין 4 ל-8 שנות מאסר ובעניין העבירות האחרות נקבע בין 8 ל-16 חודש. הושתו 5 שנות מאסר בעניין עבירת ההצתה ובסך הכול, לרבות הפעלת מאסרים מותנים, הושתו 6 שנות מאסר לצד מאסרים מותנים. הערעור התקבל בחלקו, כך שסך כל תקופת המאסר בפועל, לרבות בשל המאסרים המותנים שהופעלו, הועמדה על 56 חודש.

(2) ע"פ 2939/19 **חלפון נ' מדינת ישראל** (2.2.2020) - המערער שלחובתו הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות הצתה, תקיפה סתם, איומים והיזק לרכוש. הוא הצית את דירת אחותו הנכה, אשר נשרפה כליל וגרם לנזק רב לרכוש, אשר נאמד בסך כ-200,000 ₪. בעניין עבירת ההצתה נקבע מתחם עונש בין 3 ל-6 שנות מאסר. הושתו עליו 58 חודשי מאסר בפועל והופעלו מאסרים מותנים, כך שסך כל עונש המאסר בפועל הועמד על 64 חודש לצד מאסרים מותנים ופיצוי לנפגעת. המערער חזר בו מהערעור על הכרעת הדין והערעור על העונש נדחה.

(3) ת"פ (מחוזי באר שבע) 36833-05-13 **מדינת ישראל נ' פינטו** (10.6.2014) - הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הצתה. בעקבות פיטוריו מעבודתו כמציל, הצית את סוכת המציל וכתוצאה מכך נשרפו גם מאות מיטות שיזוף, כסאות ישיבה ושמשיות. שווי הנזק לרכוש נאמד בסך כ-370,000 ₪. נקבע מתחם עונש בין 28 ל-58 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בהודאת הנאשם, בכך שאין לחובתו הרשעות קודמות, בנסיבותיו המשפחתיות המורכבות ותוך מתן משקל לתהליך שיקום ממשי, עונשו הועמד על 31 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו הנאשם מהערעור שהגיש (ע"פ 5730/14 **פינטו נ' מדינת ישראל** (14.5.2015)).

(4) ע"פ 2745/18 **אבו שארב נ' מדינת ישראל** (8.8.2018) - המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירת הצתה. ההרשעה הייתה במסגרת הסדר טיעון שכלל תקרת ענישה בת 24 חודשי מאסר. על רקע סכסוך בין משפחת המערער למשפחת המתלוננים, הצית המערער עסק לתיקון צמיגים אשר נשרף כליל, לרבות ציוד רב שהיה במקום. נקבע מתחם עונש בין 2 ל-5 שנות מאסר. בהתחשב בגילו הצעיר של המערער, בעברו הנקי ובנסיבותיו, העונש הועמד על 24 חודשי מאסר, תוך ציון כי נקבעה תקרת ענישה מקלה. הערעור נדחה.

(5) ע"פ 60/12 **עמר נ' מדינת ישראל** (7.11.2012) - המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירת הצתה. בעקבות מכתב פיטורין שקיבל, הצית את בית העסק שבו עבד עד פיטוריו. כתוצאה מההצתה נגרם נזק כבד לרכוש. בהתחשב בגילו הצעיר, בכך שרוב הרשעותיו הקודמות התיישנו, במצוקה שבה היה נתון ובנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, הושטו עליו 4 שנות מאסר בפועל ומאסר מותנה. הערעורים על ההרשעה ועל העונש נדחו.

(6) ת"פ (מחוזי ירושלים) 20705-01-19 **מדינת ישראל נ' אבו חדיר** (9.12.2020) - הנאשם הורשע בעבירת הצתה, בשל כך שהצית את הדירה שלו ושל אשתו. הוא הודה בעבירות רק לאחר הגשת ראיות המאשימה בהסכמה ושמיעת עדותו. נקבע מתחם עונש בין 15 ל-40 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בין השאר, בהודאתו, בגילו, כבן 70, במצבו הרפואי, בכך שלמעט עבירת בניה לא היו לחובתו הרשעות קודמות ובכך שחלק ניכר מהנזק הסב לעצמו, בהיותו בעל הדירה, הושטו עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים.

29. בא-כוח הנאשם הגיש רשימה של שבעה-עשר (!) פסקי-דין בצירוף "תקציר" של אותם פסקי-דין המתפרש על פני לא פחות משמונה עמודים המודפסים בצפיפות (בחלקם פרטי פסקי הדין שגויים או חלקיים, באופן שהסב טרחה רבה כדי לאתרם). מתוך אותם פסקי-דין ובניגוד לנהוג, הגיש עותקים של שמונה פסקי דין בלבד (השאר אותרו במאגרים המשפטיים) ובטיעוניו הפנה אל חלקם. מאחר שממילא בחנתי את פסקי הדין עצמם, לא ראיתי צורך להתעכב על ה"תקצירים" הלא קצרים. אף אין מקום להגשת מספר כה רב של פסקי דין, בבחינת "**תפשת מרובה לא תפשת**" (למשל: תלמוד בבלי, סוכה ה ע"א). בוודאי אין מקום לאותם פסקי דין שהוגשו, שעניינם עבירות שונות, שאין קשר בין לבין העבירות שבהן הורשע הנאשם.

מכל מקום, בשל ריבוי פסקי הדין שאליהם הפנה בא-כוח הנאשם באופן לא ממוקד, מובן כי לא ניתן לבחון בקפידה את כולם ולכן להלן יובאו רק עיקריהם, כלהלן:

(1) ע"פ 8125/15 **פרוקופנקו נ' מדינת ישראל** (19.4.2016) - הרשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות הצתה ובאיומים. הוצתה דלת ביתה של המתלוננת. נקבע מתחם עונש בין 12 ל-36 חודשי מאסר. הושתו 22 חודשי מאסר בפועל; **(2)** ע"פ 5255/10 **רודוניה נ' מדינת ישראל** (27.3.2011) - הרשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות קשירת קשר לפשע והצתה. הוצתה דלת כניסה לבית. הושתו 10 חודשי מאסר; **(3)** ע"פ 6204/13 **סופר נ' מדינת ישראל** (28.1.2014) (לא הוגש עותק פסק הדין ואף צוין מספר הליך שגוי) - הרשעה בעבירת הצתה. הושלך בקבוק תבערה אל עבר גדר ברזנט ורק חלקה התחתון נשרף. נקבע כי היה זה ממניע גזעני. נקבע מתחם עונש בין 12 ל-36 חודשי מאסר. הושתו 12 חודשי מאסר בפועל; **(4)** ע"פ 8756/13 **מדינת ישראל נ' יוסף** (30.6.2014) (לא הוגש עותק פסק הדין, שאף לא פורסם במאגרים). כל אשר נאמר בפסק הדין הוא כי ערעור המדינה מתקבל, כך שעונש המאסר המותנה יופעל במצטבר ובהתאם לכך עונש המאסר בפועל יועמד על 27 חודש. לאחר איתור פסק הדין של בית המשפט המחוזי (ת"פ (מחוזי ירושלים) 52691-02-13 **מדינת ישראל נ' יוסף** (10.11.2013), שפרטיו לא הופיעו בתקציר שהוגש), התברר כי דובר בהרשעה בעבירת הצתה, בשל הצתת מועדון קבוצת בית"ר ירושלים; **(5)** ע"פ 5972/12 **פינטו נ' מדינת ישראל** (11.3.2013) (לא הוגש עותק פסק הדין) - המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירות הצתה והשחתת פני מקרקעין בכך שכתב כתובות נאצה והצית את מועדון קבוצת בית"ר ירושלים. נדון לשנת מאסר; **(6)** ע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** (15.10.2013) (לא הוגש עותק פסק הדין) - שני המערערים הורשעו על-פי הודאתם בעבירות קשירת קשר לפשע והצתה. נקבע מתחם עונש בין 12 ל-30 חודש ועל שניהם הושתו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 15,000 ₪ ופיצוי בסך 40,000 ₪; **(7)** ע"פ 4702/11 **סבג נ' מדינת ישראל** (27.11.2011) (לא הוגש עותק פסק הדין) - המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירת הצתה, בכך שגרם לדלקה ליד דלת המתלוננת, בת זוגו לשעבר. הושתו 24 חודשי מאסר בפועל; **(8)** ע"פ 4428/13 **שיטרית נ' מדינת ישראל** (30.4.2014) (לא הוגש עותק פסק הדין) - הרשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות קשר לפשע, הצתה וסמים. נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל; **(9)** ע"פ 4311/12 **סורי נ' מדינת ישראל** (8.11.2012) (לא הוגש עותק פסק הדין) - המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירת הצתה, לאחר שהצית רכב של מי שסירבה להיות עמו בקשר. הרכב לא הוצת כליל. העונש הופחת מ-9 חודשי מאסר ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות; **(10)** ע"פ 6466/18 **גאגאבי נ' מדינת ישראל** (1.5.2019) (לא הוגש עותק פסק הדין) - המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות הצתה וחבלה במזיד לרכב. בשל עיקרון אחדות הענישה, הופחת עונשו מ-7 חודשי מאסר ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות; **(11)** ע"פ 8659/13 **אלמליח נ' מדינת ישראל** (14.5.2014) (לא הוגש עותק פסק הדין) - המערער הורשע בעבירת הצתה, לאחר שהצית את הגרייה שממנה פוטר. עובר אורח כיבה את האש. נקבע מתחם עונש בין 15 ל-30 חודשי מאסר. למרות תהליך שיקום משמעותי והמלצת שירות המבחן להימנע ממאסר, נדון ל-18 חודשי מאסר; **(12)** ע"פ 3903/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (6.2.2019) - הרשעה בעבירת הצתה, בשל הצתת שדה קוצים כמחאה על אי פינוי פסולת. עונשו הופחת בערעור מ-24 חודש ל-18 חודשי מאסר; **(13)** ע"פ 6326/17 **מחאמיד נ' מדינת ישראל** (3.12.2017) - המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירת הצתה, בכך שהצית צמחיה. עונשו הופחת בערעור מ-20 ל-18 חודשי מאסר בפועל; **(14)** ת"פ (מחוזי ירושלים) 38644-09-18 **מדינת ישראל נ' ג'ית** (13.2.2020) - הרשעה בעבירות הצתה ופגיעה בערכי טבע מוגנים בשל הצתת צמחיה בשמורת טבע. הושתו 5 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס.

בנוסף לכך צורפו שלושה פסקי דין בעניין ענישה בעבירת גרימת מוות ברשלנות, מתוך ניסיון להראות שנקבעו בהם מתחמי ענישה נמוכים מזה שביקשה המאשימה, אך לא מצאנו בהם כל רלוונטיות (דווקא עותקיהם הוגשו): (15) ע"פ 1234/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.2008); (16) ע"פ 140/10 חלילה נ' מדינת ישראל (10.3.2011); (17) ע"פ 10152/17 מדינת ישראל נ' ח'טיב (10.5.2018).

30. בחינת פסיקה נוספת בנסיבות דומות, מצביעה אף היא על מדיניות ענישה מחמירה.

(1) ע"פ 1951/14 מקונן נ' מדינת ישראל (15.2.2015) - המערער הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הצתה. על רקע הערה שהעיר המתלונן, הצית המערער את החנות שלו. נקבע מתחם עונש בין 2.5 ל-4.5 שנות מאסר. בהתחשב בהיותו נעדר הרשעות קודמות ובכך שפיצה את המתלונן בסך 20,000 ₪, הושתו 30 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

(2) ע"פ 7887/12 שאול נ' מדינת ישראל (24.4.2021) - המערער הורשע בעבירת הצתה לאחר ניהול הוכחות רק בשאלת שווי הרכוש שהוצת. על רקע סכסוך בינו לבין המתלונן, הצית באמצעות דלק מגרש שבו היה ציוד רב השייך למתלונן ולשותפו. נקבע מתחם עונש בין 2 ל-4 שנים. בהתחשב בבעיותיו על רקע נפשי, בהרשעותיו הקודמות הרבות, לרבות בעבירות אלימות ורכוש, הושתו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 20,000 ₪.

נסיבות העבירה

31. במסגרת שקילת נסיבותיה של העבירה נשקלו בעיקר השיקולים הבאים:

ראשית, דובר במעשה מתוכנן. הנאשם הגיע מצויד בנפצים או בחומר לקיח אחר והשליך זאת באופן מכוון אל חצר דירת השכנים. הוא נעמד סמוך אליה והשליך חמישה-שישה פריטים אלו עד אשר פרצה אש. לא דובר בהשלכת פריט אחד, לא דובר ב"מעשה שטות" כטענת בא-כוחו ואף לא הייתה זו השלכה אקראית של פריט אחד אל חצר השכנים. הייתה זו השלכה מכוונת של שישה פריטים, בזה אחר זה, עד אשר פרצה אש, נגרמה התלקחות מהירה ושריפה אשר חדרה אל הדירה וכלתה את כל רכושם של השכנים, כמתואר בהכרעת הדין.

שנית, הנזק שהיה צפוי להיגרם הוא אף הנזק שנגרם בפועל. על-פי התמונות שהוגשו (כמתואר בהכרעת הדין) וכפי שעלה מעדותו של הנפגע, נגרם נזק עצום. השריפה כילתה את כל הרכוש שהיה בדירה והותירה את משפחת השכנים, חסרי כל. כל רכושם נשרף, לרבות ציוד בסיסי הדרוש לקיום יומיומי ולרבות כל חפציהם שהיו בעלי ערך סנטימנטלי ואשר כללו את זיכרונותיהם, תמונות, אלבומים וסרטים מאירועים משפחתיים. דובר בנזק שהנפגע אמד כי שוויו בערך בסך 100,000 \$ (כ-312,000 ₪ נכון להיום). בהתחשב בכך שמדובר במשפחה ברוכת ילדים, שגרה בדירה שכורה בת שישה חדרים, דומה כי מדובר בהערכה סבירה.

שלישית, לנוכח גילו של הנאשם, הסבריו המפורטים מאד בעניין "נפצים" ו"שומים" במסגרת עדותו, כפי שפורט בהכרעת הדין, חזקה עליו שהבין היטב את מעשיו את הפסול במעשיו, את משמעותם ואת השלכותיהם האפשריות.

רביעית, מיד לאחר פרוץ האש, הנאשם לא הזמין את כוחות הכיבוי, אלא פעל לשיבוש הליכי המשפט.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

32. בחינת כלל פסקי הדין שהובאו לעיל אמנם מצביעים על טווח ענישה רחב. עם זאת וכפי שנקבע לא אחת, יש לתת משקל לחומרת עבירת ההצתה לנוכח פוטנציאל הנזק האדיר הטמון בה ותוך מתן משקל למדיניות ההחמרה בענישת עוברי עבירה זו. שכן, **"פוטנציאל הנזק בעבירת הצתה הוא מטבע הדברים רב מאוד - שכן בעת ההצתה אין לדעת לאן תתפשט האש, במי או במה תפגע ובאיזו עוצמה. המשלח אשר אינו יכול לשלוט בהשתוללותה, הנזק אינו צפוי והסיכון הטמון לסביבה, לגוף ולרכוש - גדול"** (ע"פ 8125/15 פרוקופנקו נ' מדינת ישראל (19.4.2016), כבוד השופטת ע' ברון, פסקה 4).

מטעם זה נקבע לא אחת כי יש להחמיר עם עוברי עבירת הצתה. שכן, **"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו"** (ע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' פדר (15.4.2015), כבוד השופט י' דנציגר, פסקה 9 והפסיקה שם (להלן - עניין פדר)).

אין חולק כי ישנם הבדלים ברמת הענישה בין מקרה אחד לאחר, כפי שאף עולה מפסקי הדין שאליהם הפנו באי-כוח שני הצדדים. כאמור לעניין זה, אכן, **"מעיון בפסיקה עולה כי טווחי הענישה שנקבעו בפועל בעבירות הצתה לסוגיהן אינם אחידים, הואיל ובמסגרת שיקולי הענישה על בית המשפט לתת דעתו, בין היתר, לתוצאות המעשה, לפוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש הגלום במעשה ההצתה, לתכנון המוקדם ולעברו הפלילי של מבצע העבירה במקרה הקונקרטי... אולם, נראה כי במהלך השנים האחרונות מסתמנת מגמת החמרה מסוימת ברמת הענישה ובית משפט זה אף הביע דעתו לאחרונה בדבר הצורך בהחמרה שכזו"** (עניין פדר, שם והפסיקה המובאת שם).

לנוכח האמור, בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך שקילת מידת הפגיעה בערכים החברתיים, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות שבהן הנאשם עבר את עבירת ההצתה ואת עבירת שיבוש מהלכי המשפט, כפי שכל אלו פורטו לעיל, **מתחם העונש ההולם הוא בין 30 ל-48 חודשי מאסר בפועל.**

גזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם

ז.

נסיבותיו של הנאשם, שאינן קשורות במעשה העבירה

33. בין כלל השיקולים והנסיבות הקשורים בנאשם אשר אינם קשורים במעשה העבירה, נשקלה העובדה שהנאשם לא הכיר באחריותו למעשיו ואף לא עשה מעשה או מאמץ כלשהו לתיקון תוצאותיה החמורות של ההצתה. אכן, כפירת הנאשם באשמה וניהול משפט אינם נזקפים לחובתו, אך גם לא ניתן להתעלם מהאופן שבו בחר לנהל את הגנתו, כמפורט בהכרעת הדין (ראו בעיקר: 'הערה כללית על ההליך הנדון ותוצאתו', פסקה 2; 'עיקרי ההליכים - העדים, הראיות, סיכומי הצדדים, פסקאות 5-13) ובכלל זה העובדה שעמד על חקירת כל העדים, לרבות אלו שעדותם לא תרמה דבר ואף ההגנה לא הסתמכה על דבריהם בסיכומיה ולמעט רק שלושה עדים טכניים לחלוטין. מכל מקום וכידוע, נאשם אשר **"ניהל משפטו עד תום... אינו זכאי להקלה השמורה לנאשמים שנוטלים אחריות על מעשיהם"** (ע"פ 3759/18 כהן נ' מדינת ישראל (16.7.2019), כבוד השופט י' עמית, פסקה 6).

מהטעמים שנדונו לעיל ומאחר שנסיבותיו הנטענות של הנאשם לא נתמכו בדבר, לא ניתן להן כל משקל. עם זאת נשקלה לזכותו העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות וכן ניתן משקל מסוים לכך שבמשך מספר חודשים הוא הורחק מבית הוריו. עם זאת, בניגוד מוחלט לטענותיו חסרות הבסיס, בחלוף מספר חודשים ועל-פי בקשתו, הוא חזר לגור בבית הוריו.

גזירת העונש המתאים לנאשם

34. איזון כל השיקולים האמורים, שקילת עמדת המאשימה, שקילת טענותיה של ההגנה והיעדר כל הליך שיקומי, מובילים לכך שיש להעמיד את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של השליש האמצעי של מתחם העונש ההולם לצד מאסר מותנה מרתיע.

35. בשל הנזק הכבד שהנאשם הסב לנפגעים, אף יש לחייבו לשלם להם פיצוי בסכום משמעותי, אפילו לא יהיה בו כדי לכסות את מלוא נזקיהם ואף לא את עוגמת הנפש הרבה שנגרמה להם. עם זאת וכידוע, עומדת לנפגעים אפשרות לתבוע את נזקיהם בהליך מתאים, כפי שיראו לנכון לעשות.

גזר הדין - סיכום

36. לנוכח כלל השיקולים שהובאו לעיל, על הנאשם נגזרים העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך שלושים ושישה חודש, בניכוי ימי מעצרו מיום 9.3.2020 עד יום 18.3.2020.

ב. מאסר מותנה למשך שישה חודשים. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע או עבירת הצתה או ניסיון לעבור כל עבירה כאמור.

ג. מאסר מותנה למשך שלושה חודשים. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון או עבירת מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(3) בחוק או עבירת שיבוש מהלכי משפט או ניסיון לעבור כל עבירה כאמור.

ד. פיצוי לנפגע בסך 70,000 ₪. הפיצוי ישולם תוך שנה ממועד מתן גזר הדין.

הנאשם יתייצב למאסר בבית המעצר ניצן **ביום 25.1.2022 עד השעה 10:00**, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון ועותק מגזר-הדין.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336; פקס' 08-9193314; דוא"ל: MaasarN@ips.gov.il.

על הנאשם להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד שניתן להביא בעת ההתייצבות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, י"א בשבט התשפ"ב, 13 בינואר 2022, במעמד הנאשם ובאי-כוח הצדדים כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

**תמר בר-אשר,
שופטת**